

præsident mener altsaa, at det Flertal i denne Sal, som støtter ham og hans Regering, med Rette kan kaldes et selvstændigt Venstre. Hvis man derved skal forstaa, hvad jeg tror, den højtærede Konseilspræsident selv lagde i Ordene, at dette Parti kan eksistere saa godt som ved egen Hjælp, saa tror jeg, det er en meget stor Misforstaaelse, som han vil blive reven ud af paa en meget ubehagelig Maade. Og hvis Prøven skulde gøres paa det Spørgsmaal, som i den nærmeste Tid stiller sig helt i Forgrunden i vor Politik til at dele Folket, Spørgsmaalet om den militære Ordning — hvis den højtærede Konseilspræsident skal have sit selvstændige Venstre prøvet i den Situation og vel at mærke have det prøvet paa Tilslutning til de militære Planer, der foreligger fra Flertallet i Forsvarskommissionen, saa vil han opdage, at han har gjort sig skyldig i en meget stor Misforstaaelse. Et selvstændigt Venstre og saadanne militære Planer, som ere fremsatte af Kommissionens Flertal, ere to Ting, som ikke paa nogen Maade lade sig forene. Disse Militærplaner, eller dog en Antydning deraf, blev netop ogsaa i 1905 brugte til at slaa Venstre itu, og de kunne kun gennemføres derved, at den Del af Venstre, som billiger disse Planer, derom søger Forbund med de konservative Partier her i Landet. Det er den eneste Maade, disse Militærplaner kunne gennemføres paa.

Men maaske vil den højtærede Konseilspræsident ikke gøre sit Forslag til et Udtryk for disse Planer. Jeg erindrer, at jeg en Gang for 3 Aar siden hørte den nuværende højtærede Konseilspræsident tale fra sin Plads her i Folketinget just om det samme selvstændige Venstre, som han forleden Dag omtalte. Han brugte den Gang ikke selve Ordet det *selvstændige* Venstre, men det laa i hans Udtalelser og i hans Tanke. Jeg sad her i Logen bagved og hørte paa denne Tale, og jeg sagde til en Mand, som sad ved Siden af mig: „I Dag forekommer det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) mig at tale som den fremtidige Ministerchef“. Han anbragte sig selv midt i Venstre, anbragte Reformpartiet til højre for sig og det radikale Venstre til venstre for sig og formede ud fra denne sin Stilling et Fremtidsbillede af et selvstændigt Venstre med det ærede Medlem fra Æbeltoft som naturligt Midtpunkt. Men den Gang gjorde den nuværende højtærede Konseilspræsident det ganske vist ogsaa i Forbindelse med Kravet om nedsatte Militærudgifter.

Hvis altsaa den nuværende højtærede Konseilspræsident skulde fastholde dette Krav og — jeg tør vel sige imod Forventning — fremsætte et Forslag i Overensstemmelse dermed, saa vilde der dog blive noget mere Mening i hans Tale om et selvstændigt Venstre.

Jeg skal nu ikke her spekulere over, hvorvidt det havde været muligt at holde et selvstændigt Venstre samlet, hvis det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) i 1905 havde holdt fast ved sin Militærpolitik fra 90'erne i Stedet for at forlade den. Det er muligt. Jeg er i alt Fald sikker paa, at paa adskillige Venstremænd i den ældre Generation vilde dette have gjort meget Indtryk, ja, saa stærkt Indtryk, at de for dette Punkts Skyld maaske var blevne i Partiet, i alt Fald var blevne der adskillig Tid endnu. Men os yngre vilde det jo ganske sikkert ikke i Længden have tilfredsstillet. Vi vilde, idet vi erfarede, hvorledes dette selvstændige Venstre i øvrigt dækkede over en konservativ Politik, have vendt det Ryggen. Men jeg siger, det er muligt, at mange blandt den ældre Generation vilde have følt sig meget fastholdte, om det ærede Medlem fra Ringkøbing havde fortsat sin Militærpolitik fra 90'erne i Stedet for at afbryde den. Nu derimod er det utvivlsomt under alle Omstændigheder ganske for sent. Selv med saadanne Militærplaner lykkes det jo ikke den højtærede Konseilspræsident nu at samle det selvstændige Venstre, hvorom han drømte i sin Tale i 1905. Men hvis han skulde holde fast ved den Militærpolitik, han den Gang antydede, og som samlede sig i Kravet om Nedsættelse af Militærudgifterne, da vilde han jo utvivlsomt ikke blot vinde megen Sympati hos det radikale Venstre, men ganske sikkert ogsaa møde en blid Luftning fra Socialdemokratiet.

I dette Forhold ere vi fra vor Side naturligvis ganske ubønhørlige. Dette Krav frafaldt vi under ingen Omstændigheder. Jeg er just valgt for at bringe den højtærede Konseilspræsident den udtrykkelige Hilsen, at det Flertal derude, som har valgt mig, paa det bestemteste fastholder Venstres Krav: Ingen Fæstningsmilitarisme og en betydelig Reduktion af de militære Udgifter! Jeg er udtrykkelig valgt for at sige til den højtærede Konseilspræsident, at man derude for saa vidt nok har glædet sig over hans Udtalelser om Sparsommelighed i Finanshusholdningen, men at man dog hurtigt vil faa Ende paa sin Glæde, hvis Spar-